

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 457/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 8 C 436/2018-165 z 26. marca 2019 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 12 Co 160/2019-213 z 21. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobkyňa“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 436/2018-165 z 26. marca 2019 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 160/2019-213 z 21. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 436/2018 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáhala žalobou podanou na okresnom súde 16. decembra 2015 pôvodne proti 12 žalovaným určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach bližšie konkretizovaných v jej žalobe a nachádzajúcich sa v katastrálnom území ██████████.

3. Okresný súd po tom, čo vec sťažovateľky prerokoval, napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že (i) zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania, (ii) zamietol jej žalobu v celom rozsahu a (iii) priznal žalovaným v 1., 2. a 3. rade právo na náhradu trov súdneho konania v rozsahu 100 % s tým, že o konkrétnej sume tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Okresný súd v merite veci svoj rozsudok odôvodnil najmä tým, že sťažovateľka v konaní nepreukázala svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže žalovaní nie sú vedení ako spoluvlastníci pri žiadnej z parciel, ktoré sú predmetom konania. Okresný súd tiež poukázal na to, že v konaniach o určenie vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu je pasívne vecne legitimovaný iba dotknutý spoluvlastník daného spoluvlastníckeho podielu, pričom v danej veci o takúto situáciu nešlo.

4. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, riadne sa nevysporiadal so všetkými navrhnutými dôkaznými

prostriedkami a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je zmätočné a nepreskúmateľné. Sťažovateľka namietala aj to, že postupom okresného súdu jej bola odňatá možnosť pred ním konať, pretože jeho rozsudok je nedostatočne odôvodnený.

5. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd svojím rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a súvisiacim výrokom o trovách odvolacieho konania nepriznal žalovaným v 1., 2. a 3. rade právo na ich náhradu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento sa stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu.

6. Sťažovateľka s rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu nesúhlasí a svoju ústavnú sťažnosť v súvislosti s označenými právami podľa ústavy, listiny a dohovoru odôvodňuje takto:

„... napadnuté rozhodnutie porušovateľa ako odvolacieho súdu nevykazuje relevantné odôvodnenie rozhodnutia v merite veci, ktoré by bolo možné hodnotiť podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako dostatočné na posúdenie predmetného rozsudku ako spravodlivého rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné. Porušovateľ rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľky len na základe stotožnenia sa s právnou úvahou súdu prvej inštancie o absencii preukázania naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva žalobkyňou, pričom porušovateľ neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali správnosť tejto úvahy, teda, že sťažovateľka v súdom konaní nepreukázala svoj naliehavý právny záujem, aj keď sťažovateľka od samého počiatku sporu dostatočne relevantne poukazovala na svoj naliehavý právny záujem na vyriešení veci samej, nakoľko dlhodobo dochádza k porušovaniu dobrých mravov práve voči sťažovateľke, ktorá je starobnou dôchodkyňou vyššieho veku.

Sťažovateľka má za to, že rozhodnutie porušovateľa je v rozpore so zákonom a porušuje ústavou garantované práva patriace sťažovateľke ako občanovi Slovenskej republiky. Porušovateľ neposúdil odvolacie dôvody správne a dostatočne relevantne, dôsledkom čoho bolo rozhodnutie, ktoré nemá oporu v zistenom skutkovom stave veci. Sťažovateľka sa nestotožňuje s právnym názorom porušovateľa v odôvodnení rozhodnutia,

a preto v rámci zákonnej lehoty podáva túto ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky.“

7. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky... na súdnu ochranu zaručené v čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. , čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6C/170/2011-530 zo dňa 24.02.2016 [správne č. k. 8 C 436/2018-165 z 26. marca 2019, pozn.] a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 12Co/160/2019-213 zo dňa 21.4.2020, porušené boli.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 12Co/160/2019-213 zo dňa 21.4.2020 a vec sa vracia Krajskému súdu Nitra na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadošťačenie...

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona

č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

18. Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

19. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

20. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

24. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

25. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti rozsudku okresného súdu riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

26. Predmetom konania vo veci ústavnej sťažnosti je aj rozhodovanie o sťažovateľkou namietanom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré je podľa jej názoru nesprávne, nepreskúmateľné, pretože „*nevykazuje relevantné odôvodnenie... v merite veci*“ a „*nemá oporu v zistenom skutkovom stave veci.*“.

27. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka vo svojej podstate uplatňuje v ústavnej sťažnosti podanej proti rozsudku krajského súdu dovolací dôvod zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 CSP), napriek tomu neuvádza žiadne dôvody, ktorými by konkretizovala svoje úvahy, pre ktoré nepodala v okolnostiach danej veci dovolanie. Ústavný súd v príslušnej kancelárii okresného súdu zistil, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. mája 2020, pričom sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala.

28. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým uviesť, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v už citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

29. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou

všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

30. Ústavný súd štandardne vychádza z názoru, že na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod. Následkom toho sa ústavný súd pri posudzovaní otázky o prípustnosti dovolania v zásade obmedzuje, avšak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je vždy povinný preskúmať svoju vlastnú právomoc z hľadiska, či tejto právomoci nepredchádza právomoc iného súdu, ktorý by bol oprávnený sťažovateľovi poskytnúť ochranu pred namietaným porušením ním označovaných základných práv a slobôd.

31. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci.

33. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

34. Z uvedeného vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy a listiny, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd, resp. či zo strany všeobecných súdov nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci s ohľadom na zákonné kritéria ustanovené v § 421 ods. 1 CSP.

35. Meritórne preskúmanie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Inými slovami povedané, z pohľadu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky sa situácia ústavnému súdu javí ako taká, že jeho právomoci mala predchádzať právomoc najvyššieho súdu, pretože vzhľadom na obsahový prienik významu normatívneho textu uvedeného v § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP a ústavným súdom judikovaný obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) bola v danej situácii prípustnosť dovolania daná podľa § 420 písm. f) CSP, resp. podľa § 421 ods. 1 CSP. O dovolaní bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd.

36. Sťažovateľka tiež ani netvrdí (tým menej preukazuje), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

37. Skutočnosť, že sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré nevyužila, založila dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

IV.

Záver

38. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti rozsudku okresného súdu, túto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

39. Čo sa týka ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 27 až 35 túto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

40. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu